

ליקוטים וסיפורים נפלאים - אמור

תחויב בחשבון על שבזמנים שחטאת לא למדת תורה וזבזבת את הזמן, את החיים, את האוצר היקר ביותר על דברי הבל.

"ולא תחללו את שם קדשי ונקדשתי בתוך בני ישראל" (כב, לב)

אל תחללו את השם בתירוץ של "ונקדשתי בתוך בני ישראל", שכביכול אתם מקדשים במעשיכם את השם. (מאוצרנו הישן)

"ונקדשתי בתוך בני ישראל" (כב, לב)

הרבי רבי אלימלך מליז'ענסק זי"ע, בעל "נועם אלימלך", היה דורש ומבקש מאת אנשי שלומו, כי בכל עת של בטלה, יהיו כל מעייניהם בפסוק "ונקדשתי בתוך בני ישראל", שהיא מצוות עשה. וזו הייתה לשונו:

בכל עת ובכל רגע שאדם פנוי ואינו עוסק בתורה הקדושה, ובפרט בעת שהוא שוכב על מיטתו ואינו יכול להירדם או שהוא סתם יושב בטל לבדו בחדרו - יהרהר במצוות עשה "ונקדשתי בתוך בני ישראל". ידמה בנפשו ויצויר במחשבתו כאילו אש גדולה ונוראה בוערת לפניו ולהבותיה עולות עד לב השמים והוא לשם קדושת שמו יתברך שובר את טבעו ומפיל עצמו לתוך האש על קידוש השם. ומחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה. נמצא שאינו שוכב או יושב בטל, אלא מקיים מצוות עשה דאורייתא, שהיא יסוד האמונה והעמוד הגדול שכל בית ישראל נשען עליו.

"שבת הוא לה' בכל מושבותיכם" (כג, ג)

יש להבין מה הכוונה "בכל מושבותיכם", וכי תעלה על דעתך שאין צריך לשמור שבת בכל מקום? אלא, ידוע שבכל העמים בחרו להם יום אחד למנוחה, ואפילו במצרים, מציינו במדרש שמשה רבינו פעל אצל פרעה שישבתו יום אחד בכדי שיהא להם כח לעבוד כל ימי השבוע, והנה איך נדע באם כוונת האדם בשמירת השבת היא בכדי לנוח יום אחד או שכוונתו לקיים מצוות ה'?

באם נראה שהאדם מתגורר בין האומות ששם קבעו למנוחה יום אחר בשבוע, ואעפ"כ מוסיף לשבות גם ביום השבת - ע"כ שכוונתו במנוחתו לקיים מצוות בוראו שהרי לצורך מנוחת הגוף כבר שובת ביום אחר. וזה כוונת הכתוב "שבת היא לה'" - שיש לקיים את השבת כי היא מצוות השם. והיכן זה ניכר, באם תשמרו שבת "בכל מושבותיכם" גם בין האומות, כנ"ל. (עפ"י כתב סופר)

"וירגמו אותו אבן" (כד, כג)

משכיל ואפיקורס שאל את רבי ישעיה מושקט מפראגה, מפני מה

"אמור ואמרת" (כא, א)

"להזהיר גדולים על הקטנים" (רש"י)

מובא בזהר הקדוש "כד איתקן רישא דעמא איתקן כל עמא". פירוש: כאשר נתקנים ראשי העם - מתוקנים (ממילא) כל העם. דהיינו, כמו שאם המחשבה שלך עכשיו היא לאכול - כל האיברים נגררים לאותו כיוון, כי זה מה שהראש אמר לעשות. וכן אם הראש אמר לטייל - כל האיברים נגררים אחריו.

ראשי העם הם כמו בן לומדי התורה, כדאיתא בגמרא שחכמים אמרו לאנשי העיר להביא להם את ראש העיר, ואכן הביאו לפניהם את ראש העיר וסגנו. אך החכמים אמרו שהכוונה אינה אליהם אלא ללומדי התורה. ואם כן, אם אנו רואים שפלוני ופלוני עדיין לא חזרו בתשובה, יכול מאוד להיות שהאשמה לכך מוטלת גם עלינו, ושאלנו צריכים ללמוד ולהתפלל עליהם יותר בדבקות.

וכן המעשה ברבי חנינא בן דוסא, שאמרו לו שיש בקרבת מקום ערוד (נחש) ממית. אמר להם 'הראו לי את חורו'. כשהגיע למקום הכניס את רגלו לחור בו הערוד נמצא, והכישו הערוד. הקב"ה עשה נס ונברא מעיין מתחת רגליו של רבי חנינא בן דוסא, והערוד מת. נטלו רבי חנינא בן דוסא על כתפו, הלך לבית המדרש ואמר להם 'אתם רואים? אין הנחש ממית אלא החטא ממית'. ואז כולם אמרו 'אוי למי שפגע בו הערוד, ואוי לערוד שפגע בו רבי חנינא בן דוסא'.

ולכאורה למה רבי חנינא לא הלך לשוק או לחוף הים או למדרחוב כדי להחזיר אותם בתשובה? שהרי בבית המדרש כולם צדיקים, ולא לשם צריך ללכת. אלא כמו שאמרנו, שרבי חנינא ידע שאם בני התורה נתקנים - ממילא אנשי הרחוב והקיבוץ נתקנים.

"וקדשתו" (כא, ח)

על כרחו, שאם לא ירצה לגרש את היצר הרע תכפהו על כך. אמת, "בדברים לא ייוסר עבד" (משלי כט, יט) מי שהוא כבר עבד ליצרו לא תועיל לו, לא אמירה בלשון רכה, ולא הגדה בלשון קשה, כי אם ייסורים המהווים מוסרות להטותו לתחייה לדרך חיים, אך לפעמים יחדרו הדברים כארס של עכנאי ללבו המגושם ואף בדברים ייוסר.

פעם פגש הגר"א ביהודי מומר המפטם כריסו במאכלות אסורות, שאלו הגר"א איך חושש מעונש? ענה לו אני המרתית את דתי ואיני חייב כלום לאף אחד, ענה לו הגר"א טעות בידך, שמא חושב אתה כי אחר שקיימת "על כרחך אתה נוצר, ועל כרחך אתה נולד, על כרחך אתה חי ועל כרחך אתה מת", ויותר לך על "ועל כרחך אתה עתיד ליתן דין וחשבון", לא! אתה עתיד ליתן דין וחשבון, אתה תיתן את הדין לא רק על שאכלת מאכלות

אסורות, אתה תיתן את הדין גם על כך שאכלת בלי נטילת ידיים, על כך שלא בירכת ברכה ראשונה ואחרונה, ואף על שלא נטלת מים אחרונים ולא טבלת פתך במלח, ולא זו בלבד, כי כל הרשימה שמניתי בפניך אינה אלא בגדר דין, אבל עוד

לעיי"נ הרה"צ
פנחס בן ר' בנימין ביינוש
רוזנבוים זצוק"ל - כ"ו בניסן

ליקוטים וסיפורים נפלאים - אמור

בגרסה אחרת מסופר אודות ילד שובב בשם יוס'ה, שהיווה דוגמה שלילית לילדי עירו, עד שברח והגיע לשיבה, שם קיבל את המכתבים שרבו הורה לו לא להתייחס אליהם וכו'... ובסופו של דבר כיהן כרב בעירו שנולד בה)

"וכי תזבחו זבח תודה לה' לרצונכם תזבחו"

(כב, כט)

סיפר הרה"ק בעל האמרי יוסף מספינקא - שזקיני הרה"ק מהר"צ זצ"ל היה פעם אצל צדיק אחד, שהיה דרכו בקודש לצוות שיקנו לו בכל יום דג גדול לסעודת צהריים, אף שהיו דמיו יקרים, ולא אכל ממנו רק מעט מזעיר, ושאלו אותו המקורבים אליו, אחרי שאינו אוכל ממנו למה יוציאו הוצאה כזו בחינם. והשיב להם, שבימי חורפו היה דרכו לסגף את עצמו ולא נשאר לו שום תאוה לשום דבר רק לדגים, ע"כ הוא רוצה לבטל תאוותו וליבוח בזה רצונו לפני השי"ת, וזוהי פי' הכתוב "וכי תזבחו תודה לה' לרצונכם תזבחו" - לבטל תאוותכם ויהיה נחשב לכם כקרבן.

"ולא תחללו את שם קדשי ונקדשתי בתוך בני

ישראל וגו'" (כב, לב)

מעשה ברב גדול שכינהו הסנדלר, שהוזמן לברית מילה להיות הסנדק. וכיוון שידעו שהצדיק יגיע - הגיעו המון אנשים. מיד לאחר שהגיע הרב למקום, חזר על עקבותיו ופנה לצאת מהאולם. ניגשו אליו בני המשפחה ושאלוהו לאן הולך, הרי הוא אמור להיות הסנדק. אמר להם הצדיק 'החלטתי ללכת כיוון שלא ראיתי כאן את אליהו הנביא. ומסתמא שהוא גם לא יבוא, כי המקום כאן מעורב ואין צניעות'.

מעשה נוסף בבחור צעיר שחזר בתשובה, עלה על דרך המלך והקפיד על קלה כבחמורה. ההורים שלו לא הפריעו לו בדרכו ואפילו עודדו אותו על שמאס בתענוגי העולם הזה והחליט לבחור בתענוגי העולם הבא. ביום בהיר נערכה חתונה של אחד מבני המשפחה, וההכנות בבית לקראת האירוע היו רבות. אבל הבן הצדיק ישב בחדרו, עסק בתורה ולא הראה סימנים שהוא מתכוון ללכת לאירוע.

ניגשה אליו אמו ושאלה אותו למה הוא לא מתכוון לאירוע, הרי זה מבני המשפחה. אמר הבן ביראת כבוד 'אמא, האירוע מעורב ואני לא יכול לבוא'. כשאביו הגיע לבית סיפרה האשה לבעלה את העניין, וביקשה שייגש לבן לנסות לשכנע אותו. האב, שהיה בעל מועדון מפורסם מאוד שבו אנשים שותים לשכרה ורוקדים, ניגש לבן ואמר לו 'מה יש בזה שרוקדים ריקודים מעורבים וללא הפרדה ע"פ גדר הצניעות וההלכה?' אמר הבן לאביו ביראת כבוד 'אבא, לפי התורה זה אסור, ואני החלטתי לילך בדרך התורה. אני לא יכול לעשות צחוק מעצמי'. אמר לו האב 'אם כך, אתה רוצה להגיד לי שאני עושה עבירה בכך שאני מרקיד אנשים כל ערב במועדון? הרי אני משמח את כולם. לדעתי אולי זאת בכלל מצווה'. אמר הבן לאביו 'אני לא פוסק, אלה ענייני פרנסה. אבל תשאל את רב העיר'.

נאמר במקושש: "וירגמו אותו באבנים" (במדבר טו, לו) וכאן "וירגמו אותו אבן"?

והשיב לו על כך: לגבי המקושש נחלקו חז"ל, מפני מה היה חייב מיתה? יש אף מאן דאמר הסבור ש"לשם שמים נתכוון" ומשום כך בשעה שרגמוהו בני" באבנים, עשה זאת כל רוגם מתוך כוונה אחרת: האחד רגמו בחשק רב, שחשב אותו לרשע, ואילו השני עשה זאת ללא חשק, שחשב אותו לצדיק, שאמנם יש להרגו משום שזה רצונו של הקב"ה, לפיכך נאמר בו: "אבנים" בלשון רבים שכל אבן שונה מחברתה.

כנגד זה במגדף "וירגמו אותו אבן" הכל רגמו אותו בכוונה אחת ובמחשבה אחת, שכן לגביו לא היו הדעות חלוקות, סיים רבי ישעיה ואמר אגב עקיפה למשכיל: הוא היה כופר לכל הדעות. (אמרות חכמה על התורה)

"ומן המקדש לא יצא...." (כא, יב)

"אם מתו אביו ואמו אינו צריך לצאת מן המקדש... שהתיר לו הכתוב" (רש"י).

מעשה בבן תורה שנשלח על ידי הוריו האמידים ללמוד בישיבה ועשה חיל בלימודיו, רבותיו שראו בו כי לגדולות נועד והוא עתיד להיות אחד מגדולי הדור, השקיעו בו את כל כוחם ואונם.

באחד הימים הגיע מכתב מהאב בו הוא כותב שהוא חולה ואינו יכול להמשיך לנהל את העסק, הוא חושש שמטה לחמו יישבר ולכן מבקש הוא מבנו לבא לנהל את העסק.

ראש הישיבה רבי חיים מוולאז'ין שקיבל את המכתב העלים אותו מידיעתו של הבחור.

עבר פרק זמן והנה מגיע מכתב נוסף רווי בדמעה בו כותבת האם כי האב גוסס והוא מצפה בכיליון עיניים לראות את בנו בטרם יעלה לעולם האמת, גם מכתב זה העלים ראש הישיבה.

לאחר תקופה לא ארוכה הגיע מכתב שהאם אינה מסוגלת לפרנס את משפחתה והיא מבקשת שבנה יבוא לעזור לכלכל אותה ואת אחיו היתומים, גם מכתב זה מצא את מקומו במגירתו של ראש הישיבה בשכנות הקודמים, ואז הגיע מכתב שהעיירה כולה נשרפה. גם מכתב זה העלים ראש הישיבה.

לאחר כשנה קרא ראש הישיבה לתלמידו שעשה חיל בלימודיו מבלי שידע דבר וחצי דבר ממה שאירע, הראה לו את המכתב וציווהו לקרוע בבגדו ולשבת על הארץ שעה אחת כדין שמועה רחוקה.

אחר כך הראה לו את חבילת המכתבים, ואמר, ראה כמה חשוב לימודך וכמה קשור עם ישראל בעתידך, השטן המית את אבך, רושש את משפחתך ושרף עיירה שלמה כדי שתעזוב את לימודך. היה זה הגאון רבי יוסף פיימר מסלוצק.

קיים בו ראש הישיבה "ומן המקדש" - מקדש התורה "לא יצא", "לאביו ולאמו לא יטמא" - אפילו מתו אביו ואמו אינו חייב ואפילו אינו רשאי לצאת מהמקדש אלא ימשיך לעבוד את עבודתו, ולא יחלל את מקדש אלוקיו, אין בזה חילול למרות שהתורה נתנה כדי לקיימה, חשיבות לימוד התורה של התלמיד החכם המשמש ככהן, הוא כה חשוב שהוא מצווה שלא לצאת אלא להמשיך בעבודת הקודש.

ליקוטים וסיפורים נפלאים - אמור

"ששת ימים תיעשה מלאכה וביום השביעי שבת שבתון מקרא קודש... שבת היא לה' בכל מושבותיכם" (כג, ב-ג)

הנה אמרו חז"ל (שבת י'): 'מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה, ואני מבקש ליתנה לישראל, לך והודיעם'.
כתב הרה"ק ה'חידושי הרי"ם' ז"ע דנקטו בלשון עתיד, כי בכל ערב שבת קודש בזמן הסמוך לשבת הולך משה רבינו בעצמו לכל איש מישראל להודיעו ששבת היום. ואפילו יהיה איש סגור ומסוגר גם כן יהיה מרגיש שקדושת השבת באה בכניסת שבת קודש, עכ"ד. (פרשת כי תשא)
ויזכור את פירושו של הרה"ק רמ"ל מסאסוב ז"ע (הובא ב'אור ישרים' חלק 'אשל אברהם' הערה מד) בפסוק 'וקראת לשבת עונג' (ישעי' נח) משל למי שהכין סעודה גדולה לכבודו של אורח חשוב ורם המעלה, ולא חסך מהונו - הזמין את המנגנים הטובים בעולם, ואף את ה'בדחנים' ומשרתים כראוי וכיאות לאורח חשוב כזה, ולבסוף... שכח ולא קרא כלל לאורח אלא ישב לענג בדשן גופו, היש לך חוכא ואיטלולא גדולה מזה. כיוצא בזה הוא מי שמכין כל צרכי שבת, ברבורים שליו ודגים, מעדנים וממתקים לכבודה של השבת קודש, ולמעשה הנו יושב ומתענג בהם ואינו זוכר כלל לקרוא לשבת בעצמה, כלומר שהוא מתענג בתענוגי הגוף ואינו זוכר כי כל זה עבור 'שבת' נעשה...
הגה"ח רבי חיים ברים זצוק"ל היה אומר שהוא הכיר יהודי בעיה"ק ירושלים שהיה מתפלל ומתחנן אל ה', רבש"ע נתת לי חלות ללחם משנה, יין לקידוש והבדלה, ושאר צרכי שבת, אנא ה', הב לי 'שבת' ליום השבת, כלומר שלא אסתפק באכילת חלות ושתיית יין, אלא ארגיש את עצם נעימות וקדושת יום השבת.

"אך בחמישה עשר יום לחודש השביעי באספכם את תבואת הארץ תחוגו את חג ה' שבעת ימים ביום הראשון שבתון וביום השמיני שבתון" (כג, לט)

סיפר האדמו"ר מטאלנא שליט"א שבא אליו יהודי בעל תשובה להתיעץ בנושא מסוים, תוך הדברים סיפר היהודי סיפור מופלא על כוחה של מצווה פסולה לקרב יהודי לאביו שבשמים. וכה היה המעשה: סבו היה גר באחת ממדינות ארצות הברית, הוא היה יהודי רחוק משמירת תורה ומצוות, אבל מצווה אחת הוא קיים במסירות נפש וזו מצוות סוכה, איך הוא קיים את המצווה? היה לו צריף בחצר ביתו כל שנה כשהיה מגיע חג הסוכות, היה היהודי דגן מסתגר שבעה ימים בצריף יומם ולילה.
לפני פטירתו מן העולם השאיר צוואה אצל עורך דין ובצוואה הוא כתב שמי שישמור את מצוותו לגור בצריף במשך שבוע ימים יומם ולילה הוא יירש את נכסיו, הבנים והנכדים היו בטוחים שהשתבשה דעתו של האב עליו בימים האחרונים, ולא היו מוכנים להתחייב להסתגר שבעה ימים כל שנה באיזה צריף,

ניגש האב לרב העיר כדי לשאול אותו אם מותר לו להשאיר את העסק במתכונתו ולהפעילו או "שמא" יש בזה איסור. אמר לו הרב 'תאמר לי, האם אתה צם בכיפור או לא?'

'ודאי שאני צם, כבוד הרב'.
'עוד שאלה אחת אשאל אותך, ואל תכעס: האם אתה נזהר לא לאכול חזיר?'

'בוודאי שאני נזהר, הרב. אני אוכל רק כשר'.
אמר לו הרב 'תקשיב טוב, מה שאתה גורם לריקודים מעורבים, גברים ונשים, כל פעם מחדש זה כמו לאכול חזיר ביום הכיפורים'. כשמוע האיש את הדברים יוצאים באופן מפורש מפי הרב, הלך לסמינר כדי להתחזק ביהדות וחזר בתשובה, וכיום הוא מרצה ב'ערכים', ושמו הרב רוני טל הי"ו.

"ונקדשתי" (כב, לב)

"ונקדשתי - מסור עצמך וקדש שמי. יכול ביחיד? תלמוד לומר: "בתוך בני ישראל" וכשהוא מוסר עצמו, ימסור עצמו על מנת למות" (רש"י).

כשעמדו הנאצים להוציא להורג את רבי אלחנן בונם וסרמן ראש ישיבת ברנוביץ הי"ד, פנה הגאון אל המוני היהודים במקום ואמר: מסתבר, יהודים יקרים שמחשיבים אותנו בעולמות העליונים כצדיקים גמורים, ולכן נבחרנו לכפר בגופותינו על כלל ישראל, וכיוון שכך הוא, עלינו לשוב מיד בתשובה שלמה, וכך יירצו קרבנותינו לפני שוכן מרומים, הבה ונשמור שלא תעלה חלילה במוחנו מחשבה פסולה, שהיא כפיגול הפוסל את הקרבן, וזאת עלינו לדעת: בשעה זו הננו עומדים לקיים את הגדולה במצוות התורה.

ועוד הוסיף ואמר רבי אלחנן בונם, קודם מותו על קידוש השם: בתפילה "נחם" במנחה של תשעה באב אנו מתפללים: "כי אתה ה' באש הצתה ובאש אתה עתיד לבנותה" האש שעתידה בקרוב ללחך את גופותינו, היא שתחשל מחדש את בית ישראל לנצח נצחים.

(אמרות חכמה על התורה)

"ונקדשתי בתוך בני ישראל" (כב, לב)

רבי שמואל מסלונים נהג לנסוע אל רבי דוד-משה מטשורטקוב. פעם אחת הגיעה לרבי דוד-משה פנייה מאחת הקהילות: ראש הקהל מתנשא על הציבור ומשום כך נגרמת מחלוקת בעיר. ביקש הרבי מרבי שמואל לנסוע לשם ולהסדיר את העניין.

רבי שמואל שוחח עם ראש הקהילה והפציר בו לעזוב את תפקידו כדי שישרה שלום בעיר. השיב האיש: "אני מרגיש שאם אוותר על התפקיד - אמות". אמר לו רבי שמואל: "הלא פעמיים בכל יום אתה קורא 'קריאת שמע' ומקבל עליך מסירות נפש למען הקב"ה. מסור אפוא את נפשך למען השלום?"

שמע האיש לעצתו, עזב את תפקידו והשלום חזר לעיר. ומובן שהאיש לא מת מזה...

ליקוטים וסיפורים נפלאים - אמור

אז הרב אמר לו אתה יודע מה? אולי תצטרף לשיעורי תורה ותתחיל ללמוד את התורה הקדושה ואז תבין הכל. הוא הסכים בלב שלם, אחרי הכל הוא רצה להבין בשביל מה הוא סובל שבוע ימים לגור באיזה צריף, ומה הייתה כוונתו של הסבא, ומה המשמעות של כל הנושא. הוא החל לבוא לשיעורי תורה והחל להתקרב אט אט, עד שבמשך הזמן הוא חזר בתשובה שלמה נישא והקים משפחה יהודית לתפארת הכל בזכות קיום מצווה פסולה לכל הדעות אבל במסירות נפש...
ללמדך כמה גדול כוחה של מצווה... אפילו פסולה למהדרין... לחולל מהפך בלבו של יהודי להתקרב לאבא שבשמים...

"ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר כפות תמרים וענף עץ עבות וערבי נחל ושמחתם" (כג, ז)

פעם בא רב מהונגריה, שהיה בטלן גדול בעיני העוה"ז, לבקר אצל בעל ה"ישועות יעקב", רבה של העיר לעמבערג. לאחר תפילת שחרית הזמינו הרב מלעמבערג לארוחת בוקר. כידוע היה ה"ישועות יעקב" עשיר גדול (ומספרים), שעד לימי רבנותו של הגאון רבי יצחק שמעלקיס בעל הבית יצחק, לא קיבל שום רב בלעמבערג משכורת מקופת הקהילה, כי כולם היו נגידים). הביאה הרבנית לאורח על מגש כסף ובכלים של כסף את ארוחת הבוקר, כמו שהיה מקובל בימים ההם, לאכול בבתי האנשים האמידים. על המגש היו בכלי אחד - חלב, בכלי אחר - סוכר, בכלי אחד - שמנת, ובכלי אחר - קפה שחור. הרב ההונגרי, לא ידע שצריך לערבב את החלב עם הקפה ולשים בתוכו סוכר ולשפוך עליו שמנת. מה הוא עשה? תוך כדי דיבור - בדברי תורה התחיל לאכול: קודם שתה את החלב, ואחרי זה את השמנת, ולאחריו אכל את הסוכר, הכל הוטב בעיניו, אבל כשהגיע לקפה השחור שהיה מר ביותר, התחיל לירוק, ואמר: "אומרים על יהודי פולין שהם חכמים, לפי דעת טיפשים הם, אם הם מסוגלים לאכול דברים מרים כאלו..."
בעל ה"ישועות יעקב" לא רצה לפגוע בכבוד האורח, והגיב בעדינות ובדרך רמז ואמר: "משל, למה הדבר דומה? לארבעה מינים, לערבה כשלעצמה אין כל ערך, אבל אם אוגדים אותה לדי מינים ביחד, אזי היא מקבלת ערך..."

פסח שני - י"ד אייר

חסידים מספרים על החסיד החב"ד הנוודע רבי הלל מפאריטש זי"ע, שהסב פעם עם בני החבריה לסעודת פסח שני. כטוב לבם בינה של תורה, בדברי חסידות ליקרת היום, נכנס להיכלם 'מתנגד'. כשהבין לפשר הסעודה הצטחק ואמר: "לכם ראוי לחגוג, זהו הרי חגם של האנשים הטמאים..."
רבי הלל נעץ בו עיניים והשיב: "לא כן, זהו יום חגם של אלו שהיו טמאים בעבר ועכשיו הם טהורים. אכן אין זה חג שלך..."

בפרט שידוע להם שלא הייתה לו פרוטה חוץ מביתו, והבית עצמו לא היה שווה הרבה, על כן הם לא היו מוכנים להתחייב. רק נכד אחד אמר לעצמו מה, אף אחד לא רוצה לקיים את רצונו של סבא, אני מקבל על עצמי לקיים את רצונו ולהסתגר שבעה ימים בצריף, הוא בא לעורך הדין והצהיר על התחייבותו לקיים את רצונו האחרון של הסבא, העורך דין התקשר לבנים ולנכדים האחרים אולי יש מהם עוד מישהו שמעוניין לקיים את הצוואה של הסבא, וגם לו מגיע חלק בירושה, אבל אף אחד לא נענה לאתגר, כולם מחלו על חלקם אם ישנו, לנכד שמוכן להתחייב לקיים את רצונו של הסבא.

הנכד קיבל את הצוואה והמסמכים הנלווים אליה המורים על רכושו של הסבא, והתברר לנכד שהסבא השאיר הון עתק, בתים ונכסים וחשבונות בנקים מלאים דולרים, הנכד התעשר בין לילה, וכדי לא לגרום קנאה במשפחה, לא סיפר לאף אחד על כך. והחליט לקיים את צוואת סבו במסירות נפש, על אף שלא ידע מה המשמעות של זה.

הגיע חג הסוכות והנכד הסתגר שבעה ימים בצריף, בלי לדעת על מה ולמה, רק כי כך הסבא רצה, במשך השבוע הזה הרבה רבות על ההסתגרות התמוהה הזו, עד שהגיע למסקנה שהסבא לא היה טיפש ובוודאי יש בזה איזה עניין דתי, על כן החליט שלאחר השבוע הוא ילך לברר על המשמעות של הישיבה בצריף במשך שבעה ימים, הוא יצא מהצריף והחל לחפש באזור איזה רב שיסביר לו את פשר הנושא. הוא חיפש וחיפש, עד שמצא רב שגר במרחק רב מאוד, הוא התקשר לרב וקבע עמו פגישה, הוא נסע לרב וסיפר לו את סיפור חייו ועל הצוואה של הסבא, ועל קבלתו להמשיך את מנהגו של הסבא, ושאלו האם ידוע לו מה המשמעות של מגורים בצריף במשך שבוע?

הרב הבין שהוא מדבר על מצוות סוכה, אמנם לא חייבים להיות סגורים בצריף עשרים וארבע שעות במשך שבוע ימים רצוף, אבל בוודאי כוונתו למצווה הזו, הוא החל לתחקר את הבן על הסוכה האם היא כשרה, אבל היות והוא היה רחוק מאוד מהיהדות הוא לא הבין על מה הרב מדבר, עד שהוא אמר לרב, אולי הרב יכול לבקר ולראות במו עיניו במה מדובר? הרב הסכים. הרב קם ונסע יחד עמו, במשך כמה שעות עד שהגיעו לביתו של הסבא, הוא החנה את הרכב בחניה והזמין את הרב להתלוות אליו, הם הלכו בחצר עד שהגיעו לצריף, הנכד אמר, כבוד הרב הנה הצריף שגרת בו שבוע ימים, הרב הסתכל ולא מאמין, זה היה צריף פשוט מפלסטיק ומתכת, לא היה זכר לסכך, לא היה זכר לסוכה, הרב נעמד המום ולא מאמין יהודי רחוק כל כך מוסר את נפשו לקיים מצוות סוכה, אבל אין מצווה ואין סוכה, הוא הרגיש מאוד רע בשביל היהודי הרחוק שרוצה בכל מאודו לקיים את רצונו של הסבא, אבל זה לא זה.

הרב התיישב והחל להסביר לו על קצה המזלג את ייחודו של העם היהודי, על מעמד הר סיני, ועל קבלת התורה, ועל כך שעל כולנו לקיים את רצונו ה' כמו שכתוב בתורה הקדושה, והסוכה הזו היא לא בדיוק מה שה' ציווה, רק "בערך". עליו לשפץ אותה. הנכד החל לשאול שאלות למה זה לא טוב, ואיפה זה כתוב, אני רוצה לראות.